

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 182.844 van 9 mei 2008
in de zaak A. 157.258/XIV-21.078.

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de
staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit,
op 28 oktober 2004 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de
staatlozen van 24 september 2004 tot bevestiging van de beslissing van
de minister van Binnenlandse Zaken van 14 juni 2004 tot weigering van
verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op
dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 november 2004 waarbij aan
de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt
verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 januari 2008;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat F. LANDUYT en van attaché B. COLMAN, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van adjunct-auditeur R. VAN DEN EECKHOUT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 30 mei 2004 en zich op 1 juni 2004 vluchteling verklaart; dat op 14 juni 2004 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van

verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 24 september 2004 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

A. Vluchtrelaas

U werd verhoord op het Commissariaat-generaal op 10 augustus 2004, bijgestaan door een tolk die de P taal machtig is en in aanwezigheid van uw advokate, lise Landuyt loco Freddy Landuyt. U verklaarde afkomstig te zijn uit de XXX enclave C.

U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten in november 2002. Tijdens het toenmalige verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (op 12.12.2002) verklaarde u XXX. te zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging door de XXX autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor de C afscheidingsbeweging F. U stelde meer bepaald in 1988 en vervolgens in mei 2002 te zijn vastgehouden door de XXX overheid, maar telkens te zijn ontsnapt uit gevangenschap, de laatste maal in november 2002 met de hulp van uw oom en een bewaker met de graad luitenant-kolonel. Uw eerste asielaanvraag werd echter als kennelijk ongegrond beschouwd en werd bijgevolg onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken in maart 2003. Tegen deze beslissing (dd. 11.03.2003) tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten, werd geen dringend beroep aangetekend.

In het kader van uw huidige tweede asielaanvraag (dd. 01.06.2004) verklaarde u voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing niet te hebben afgewacht, maar in maart of mei 2003 te zijn teruggekeerd naar XXX, meer bepaald naar de enclave C. Bij uw terugkeer hervatte u uw activiteiten als agent voor de recrutering van het F. Op 24 maart 2004 werd u 's morgens vroeg door de staatsveiligheid gearresteerd en naar de gevangenis in de stad C overgebracht. Daar werd u gedurende 2 dagen vastgehouden en op 26 maart 2004 werd u met een militaire helikopter overgebracht naar de XXX hoofdstad L. Op 29 mei 2004 slaagde u erin te vluchten uit de gevangenis dankzij het ontsnappingsplan dat uw oom, N, had opgezet. Een "tenent kolonel" kwam die dag halen uit uw cel en bracht u via een zijuitgang naar buiten, waar een auto klaarstond. Deze kolonel en uw oom brachten u naar de luchthaven. De kolonel vergezelde u in de luchthaven en leidde u tot aan het vliegtuig. U vloog naar Italië waar u diezelfde avond aankwam. U reisde onmiddellijk door naar België, waar u aankwam op 30 mei 2004. Op 1 juni 2004 vroeg u voor de tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u uw beweerde terugkeer naar XXX in 2003 niet kan staven, terwijl uw verklaringen hieromtrent uiteenlopen. tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 juni 2004 situeerde u uw vertrek uit België en terugkeer naar C enerzijds omstreeks maart 2003 (na een verblijf van twee en een halve maand in België) en anderzijds in mei 2003 (zie verhoorverslag DVZ, vraag 16 op p. 2 en vraag 42 op p. 14).

Hoedanook dient benadrukt te worden dat u doelbewust hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door te verzwijgen dat u asiel hebt aangevraagd in Nederland. Uw vingerafdrukken, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 juni 2004, stemmen immers overeen met de vingerafdrukken genomen door de Nederlandse autoriteiten op 7 februari 2003 (zie administratief dossier op het Commissariaat-generaal). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bleef u echter ontkennen dat u in Nederland asiel hebt aangevraagd of er ooit bent geweest (zie verhoorverslag CGVS, p. 2), terwijl uit het antwoord van de Nederlandse autoriteiten blijkt dat u reeds op 17 juni 2000 in Nederland asiel heeft aangevraagd (zie informatie in het administratief dossier). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u voor de Nederlandse asielinstanties verklaarde S te heten en te zijn geboren te D, terwijl u voor de Belgische autoriteiten verklaarde XXX te heten en in C geboren te zijn. Aangezien u aldus op intentionele wijze probeert de Belgische autoriteiten te misleiden, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag.

Daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat, ondanks het feit dat u verklaarde reeds sinds 1985 lid te zijn voor het F en actief te zijn op het vlak van de recruterings van nieuwe leden, uw kennis over de partij zeer gebrekkig en ondermaats is.

Zo dient vastgesteld te worden dat u nauwelijks iets weet over het ontstaan van het F. U antwoordde in strijd met de werkelijkheid ontkennend op de vraag of het F was ontstaan uit andere organisaties die streefden naar de onafhankelijkheid van C (CGVS, p. 8). U verklaarde ook foutief dat er voor 1974 helemaal geen sprake was van het F (CGVS, p. g). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat het F reeds in 1963 werd opgericht uit een fusie van 3 onafhankelijkheidsbewegingen.

Zo beweerde u ook dat een zekere J, de chef is van het G, de militaire vleugel van het F (CGVS, p. 10), terwijl informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat L (u verklaarde hem niet te kennen) vanaf 1998 stafchef was van het G en in februari 2003 werd vervangen door B. Van een zekere J is nergens sprake. Ook blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratief dossier werd gevoegd, dat betreffende de volgens u belangrijke leiders van het F, met name A als president van het F, M, als secretaris van het G, en C, als verantwoordelijke voor het logement, helemaal geen gegevens werden teruggevonden.

Vervolgens geeft U een onjuiste beschrijving van de vlag van het F. U verklaart dat de vlag groen is met in het midden een cirkel met op één of andere manier de kleuren grijs, geel en rood in verwerkt. Terwijl in werkelijkheid informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratief dossier werd gevoegd, aantoont dat de vlag een volwaardige horizontaal gestreepte driekleur is met de kleuren rood, geel en blauw (van boven naar onder) en zich in het midden een bruine cirkel met een groene driehoek en een witte ster bevinden.

Er dient vastgesteld te worden dat al deze foutieve verklaringen op fundamentele wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van iemand die beweert reeds vanaf 1985 voltijds actief te zijn als recruteringsagent van het F.

U bent u niet in staat om enig document voor te leggen betreffende uw identiteit, nationaliteit of een begin van bewijs betreffende uw lidmaatschap of engagement voor het F.

Tenslotte bevat uw verzoekschrift (dd. 15.06.2004) tot instelling van een dringend beroep en het schrijven dd. 9 augustus 2004 van uw raadsman, Mr Freddy Landuyt, verder geen element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de 5 dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al.2.).”;

2. Overwegende, wat de ontvankelijkheid betreft, dat het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” er niet aan in de weg staat dat een vreemdeling, wiens asielaanvraag met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten bedrieglijk is bevonden, over het vereiste belang beschikt om die beslissing met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State aan te vechten, tenzij zou blijken dat het beroep tot nietigverklaring zelf door bedrog is aangetast; dat de ongegrondheid van het beroep tot nietigverklaring niet volstaat omdat beroep als niet-ontvankelijk omwille van het voornoemd algemeen rechtsbeginsel te beschouwen; dat het beroep tot nietigverklaring ontvankelijk is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 1322 tot 1332 van het Burgerlijk Wetboek opwerpt en dit als volgt toelicht:

“(…)

Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 24.09.2004 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigeringsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 14.06.2004.

In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er dient te worden vastgesteld dat hij het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij zijn land verlaten heeft voor een vrees voor vervolging in zijn hoofde in de zin van de Conventie van Genève.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993-, RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A. P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 21513, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environment et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993, LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 21512, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., 'De vluchtelingdefinitie uit het Verdrag van Genève' in Binnen

en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7.,. Kluwer, Antwerpen, 1988, p/29).

Dat artikel 63 en 63/3 van de van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980 (hierna vreemdelingenwet genoemd) voorzien in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, (dat de zaak volledig opnieuw en individueel, ttz. dossier per dossier dient behandeld te worden.

Dat een vergelijking tussen verklaringen lopende de diverse fasen van de procedure niet strookt met de artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet, en daaruit kennelijk niet kan besloten worden dat er sprake is van een deugdelijke motivering.

Dat het aldus niet behoort door middel van vergelijking tussen verklaringen een beslissing te motiveren, daar waar een dergelijke wettelijke beroepsmogelijkheid voorzien is en daar waar de dossiers individueel dienen behandeld te worden.

Dat om aan de Wet van 29.7.91 en art. 62 van de Wet van 15.12.80 te voldoen, volstaat het voor de Commissaris-Generaal in casu niet te stellen dat het verhaal van verzoekers 'hoogst onwaarschijnlijk is' of 'bedrieglijk' De Commissaris-Generaal moet aangeven waarom precies hij die stelling weerhoudt (Raad van State, 15.12.94 nr 50.738, 3e Kamer, K.L /Belgische Staat, C.G.V.S). Dat de Commissaris-Generaal in casu een manifeste en grove appreciatiefout begaat welke onderworpen is aan de controle van de Raad van State onderworpen (Raad van State 1.2.95 nr. 51.466, lie Kamer G.N Belgische Staat, C.G.V.S);

Dat het in casu niet volstaat te verwijzen naar het feit dat verzoekende partij lopende de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van iets gemaakt heeft of juist voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel van iets gewag maakt.

Dat verschillende verklaringen uiteraard elkaar kunnen aanvullen. Dat de zogenaamde gereleveerde tegenstrijdigheden, geen contradicties zijn. Dat het aldus in concreto volstaat al de opgegeven gegevens bij elkaar te leggen, zodat men kan vaststellen, dat al deze opgegeven feiten naast elkaar kuipen bestaan, zonder tegengesteld te zijn aan elkaar. Dat er uit wat opgegeven wordt geen echte tegenstrijdigheden blijken. Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7_ Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29). Dat zo per impossibele verschillende verklaringen, lopende de verschillende fasen in de procedure kunnen vergeleken worden, het doel van dergelijke vergelijking, niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties is, doch het oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (H.C. R., Guide des procédures et critères a appliquer pour déterminer le statut de Réfugié,

H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52). Dat een dergelijke vergelijking aldus geen deugdelijke motivering kan opleveren.

Dat de voorgehouden tegenstrijdigheden bovendien niet kunnen opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel. Dat de waarachtigheid van het geheel opweegt tegen tegenstrijdigheden (FLEERACKERS, De laatste Rechter, over oordeelsvorming, Juridisch Cahier, Jaargang, 8, Gerechtelijk jaar, 1999-2000, Deel 2, geciteerd door Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 in de zaak VB/98/01195.RA8200).

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat hij zijn terugkeer naar XXX in 2003 niet kan staven met stukken, maar zijn verklaringen hieromtrent zijn gelijklopend. Zowel tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 juni 2004 situeerde hij zijn vertrek uit België en terugkeer naar C enerzijds omstreeks maart 2003 (na een verblijf van twee en een halve maand in België) en anderzijds in mei 2003 (zie verhoorverslag DVZ, vraag 18 op p. 2 en vraag 42 op p. 14), hetgeen ongeveer dezelfde periode is.

Hoe dan ook dient benadrukt te worden dat hij geenszins heeft getracht de Belgische asielinstantie te misleiden door te verzwijgen dat hij asiel heeft aangevraagd in Nederland. Zijn vingerafdrukken, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 juni 2004, stemmen NIET overeen met de vingerafdrukken genomen door de Nederlandse autoriteiten op 7 februari 2003 (zie administratief dossier op het Commissariaat-generaal). Immers op 13.03.2003 was hij nog in België en ontving hij de beslissing van het Commissariaat-Generaal. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bleef hij terecht ontkennen dat hij in Nederland asiel heeft aangevraagd of er ooit is geweest (verhoorverslag CGVS, p. 2). De volgende ongerijmdheid in het antwoord van de Nederlandse autoriteiten blijkt enerzijds dat op 07.02.2003 zijn vingerafdrukken gaf, maar anderzijds pas op 17 juni 2000 in Nederland asiel heeft aangevraagd (zie informatie in het administratief dossier), zijnde ongeveer drie jaar voor zijn vingerafdrukken genomen werden, hetgeen geenszins klopt. Dit is geenszins mogelijk, gezien de afname van vingerafdrukken steeds standaard gebeurt bij de asielaanvraag, zodat de vingerafdrukken zouden moeten dateren van 17.06.2000 en niet 07.02.2003... Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de persoon voor de Nederlandse asielinstanties verklaarde S te heten en te zijn geboren te D, terwijl hij een andere naam heeft, nl. voor de Belgische autoriteiten verklaarde XXX te heten en in C geboren te zijn.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat hij één en ander weet over het ontstaan van het F, maar wel geen volledige historische kennis heeft.”;

2.2. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vereist dat de rechtsonderhorige in de hem aanbelangende beslissing kan lezen op welke gronden die beslissing is gesteund, zodat hij met kennis van zaken kan oordelen of het zinvol is gebruik te maken van de rechtsmiddelen waarover

hij beschikt; dat die gronden op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen en er omstandig in zijn ontwikkeld, met name uiteenlopende verklaringen over de beweerde terugkeer van de verzoekende partij naar XXX in 2003, het verzwijgen van een asielaanvraag in Nederland onder een andere identiteit en een zeer gebrekkige en ondermaatse kennis van het F, waarvan de verzoekende partij voorhoudt sedert 1985 lid te zijn; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij die motieven kent vermits zij ze aanvecht; dat daarmee aan de voornaamste vereiste van de formele motiveringsplicht is voldaan en dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de commissaris-generaal ten tijde van de bestreden beslissing de mogelijkheid boden om een bevestigende beslissing te nemen inzake de niet-ontvankelijkheid van een asielaanvraag op basis van de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid ervan; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase door de commissaris-generaal, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag, een vergelijking kan inhouden van de verklaringen van de betrokkene met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of een vergelijking tussen de opeenvolgende verklaringen van de betrokkene; dat daarbij dient te worden onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig zijn en beantwoorden aan de criteria van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag); dat, indien uit dit onderzoek blijkt dat de verstrekte gegevens niet waarachtig zijn of redelijkerwijze niet onder

de criteria van het Vluchtelingenverdrag zijn te brengen, kan worden besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat de Raad van State niet bevoegd is om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van de beoordeling door de administratieve overheid doch enkel om na te gaan of die overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen; dat de verzoekende partij de vaststellingen betreffende het verzwijgen van haar eerdere asielaanvraag in Nederland ontkent doch daarmee niet de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing ontkracht; dat de verzoekende partij met de algemene stelling dat zij “*één* en ander weet over het ontstaan van het F, maar wel geen volledige historische kennis heeft” de vaststellingen in de bestreden beslissing, die onder meer op het niet kennen van de leiders en de onjuiste beschrijving van de vlag van het F betrekking hebben, niet ontkracht; dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de ruime appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij ten tijde van de bestreden beslissing op grond van de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet beschikte, is genomen; dat het enige middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot

schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen mei tweeduizend en acht, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

J. CASNEUF,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.